

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 218/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. B. a J. B., obaja bytom T., zastúpených advokátom JUDr. M. C., Advokátska kancelária, T., pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 241/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. a J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2011 doručená sťažnosť M. B. a J. B., obaja bytom T. (ďalej len „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu

v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 241/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že 31. marca 2010 Okresný súd Trnava vydal rozsudok sp. zn. 9 C 39/2010, ktorým vyhovel návrhu navrhovateľa v prevažnej časti a zaviazal sťažovateľov na zaplatenie sumy 447,59 € spolu s poplatkom z omeškania, vo zvyšnej časti návrh zamietol. Proti predmetnému prvostupňovému rozsudku podali sťažovatelia 10. mája 2010 odvolanie. Konanie sa vedie na krajskom súde pod sp. zn. 24 Co 241/2010. Sťažovatelia v sťažnosti tvrdia, že *„od uvedenej doby Krajský súd Trnava vo veci nekoná a do dnešného dňa, t. j. rok a sedem mesiacov od začiatku odvolacieho konania o tomto odvolaní nerozhodol“*, čím dochádza k porušovaniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovatelia ďalej v sťažnosti uviedli, že v priebehu odvolacieho konania sa snažili urýchliť priebeh konania, a to *„osobnou intervenciou u predsedkyne súdu, ako i písomnou žiadosťou dňa 24. 01. 2011, ktorou sme žiadali urýchlené vybavenie odvolania a ktorá obsahovo bola sťažnosťou na prieťahy v konaní. Na uvedenú žiadosť nám predsedkyňa súdu odpovedala listom zo dňa 22. 02. 2011, v ktorom poukázala na vysoký počet riešených vecí a vyslovila predpoklad, že v našej veci sa bude rozhodovať v druhom až treťom štvrtroku 2011.“*

Sťažovatelia podali aj sťažnosť adresovanú ústavnému súdu 1. júna 2011, ktorou sa domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 258/2011 zo 16. júna 2011 ako zjavne neopodstatnená.

S poukazom na uvedené skutočnosti sťažovatelia tvrdia, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní dochádza k porušovaniu ich označených práv, preto žiadajú, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 241/2010 porušil ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby krajskému súdu prikázal v predmetnej veci konať bez zbytočných prieťahov a aby

priznal finančné zadosťučinenie každému zo sťažovateľov v sume 800 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 241/2010.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľov konštatuje, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovelo (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania (rok a pol) sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľov, preto ich sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011).

Pri rozhodovaní ústavný súd vychádzal aj z charakteru odvolacieho konania, kde úlohou odvolacieho súdu je preskúmanie postupu a rozhodnutia prvostupňového súdu, pričom z hľadiska početnosti úkonov viditeľných z pohľadu sťažovateľov, napr. pojednávanií, je potrebné mať na zreteli fakultatívnosť nariadenia pojednávania odvolacím súdom na prejednanie odvolania (§ 214 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov). Skutočnosť, že v posudzovanej veci nedošlo k nariadeniu pojednávania, resp. k iným úkonom viditeľným z pohľadu sťažovateľov, ešte sama osebe neznamená, že odvolací súd bol vo veci úplne nečinný. Povaha odvolacieho konania spočíva v posudzovaní relevantnosti námietok uvedených sťažovateľmi v odvolaní a vzhľadom na vyjadrenie predsedníčky krajského súdu z 22. februára 2011, z ktorého je zrejmé aj to, že *„ide o rozsiahly spisový materiál, na ktorého naštudovanie a rozhodnutie je potrebný primeraný čas“*, ústavný súd nepovažoval dĺžku odvolacieho konania (od predloženia súdneho spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 14. júna 2010, ktorým začína odvolacie konanie na odvolacom súde, pozn.) do podania tejto sťažnosti (14. decembra 2011), t. j. rok a šesť mesiacov, za nesúladnú s označenými právami sťažovateľov. K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľom obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na krajskom súde dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2012